

скромно. Правеше впечатление и облеклото му - беше в дрехи от шли-
ферен плат с къси ръкави. Димов направи на събранието впечатление
на много благороден човек. Ние всички се бяхме влюбили в него. Дъл-
го след тази среща коментирахме помежду си какъв човек е той. Вете-
раните на пловдивското тютюноработничество и до днес с любов си
спомнят за тази среща.

Аз бях в президиума и от там се изказах. Бях и председа-
тел на събранието. Мжето изказване беше много смело и най-остро.
Аз говорих за недостатъците на романа. Питах го защо е дал Спасуна
така лошо, когато между нас почти не може да се срещне нетрезва ак-
тивистка. Защо отрицателните герои са описани по-подробно? Защо
Ирина е дадена като положителен герой? Казах му, че по време на
стачните борби стачниците не отиваха срещу полицаите с камъни в
пазвите. Ние имахме висок дух, но камъни не носехме. Не защото не
желаехме да ги бием, а за да не дадем повод на полицията да ни об-
вини и съди./По този въпрос Димов не се съгласи с мен. Каза, че то-
ва е негово виждане/. Настоях при второто издание на книгата тези
слабости да се отстранят. Казах също, че когато излизаша на борба
тютюноработниците не пееха и не играеха, както е показано в кни-
гата и особено във филма. Участвувала съм в толкова стачки. Реак-
цията на хората е различна. Едни плачат, други треперят, повечето
са стиснали юмруци, готови на всичко. Но никога не сме пели и не
сме играли хоро. Още преди да излезем от двора агентите са сред
нас или в най-добрия случай ние се срещаме с тях на портала. Ча-
това напрежението ни беше постоянно и голямо. Говорих и за трезве-
ността на работниците. Не може един активист да отиде в един тел-
кова решителен момент да пие и да разговаря с врага. Това не е
типично за времето.

На вечерята ние искахме да слушаме повече Д. Димов. И
тук обаче той се стараеше да изтъкне другите. След това обсъждане
Димов не беше на себе си. Може би защото ние говорихме пред него
толкова прямо и чето.

От нелегалната комисия за борба^{ал} на тютюноработниците е
починал само един. Но Димов не е бил в контакт с нито един от нас.
Може би защото по времето, когато Димов е бил в Пловдив хората от
комисията била пръснати. Аз бях в Пещера. Взаимно съжалявахме, че
не сме се свързали. Ние можехме да му бъдем много полезни, с раз-
казите си. Можехме да му предоставим и досиетата за стачните бор-
би и комитети.

През 1940 г. в Пловдив имаше над 15000 тютюноработници.